

PETR ŠTĚPÁNEK

Otevřel dveře,
a tam Adina Mandlová!
Za jeho otcem, hercem
Zdeňkem Štěpánkem,
chodily slavné návštěvy.
I na ně teď vzpomíná
někdejší vyhlášený
představitel milovníků
a princů. Pro tyhle role
byl se svou pohlednou
tvář a příjemným hlasem
jako stvořený.

Jak jste v rodině slavili Vánoce?

Pro mě to jsou nejkrásnější svátky v roce a rodiče pro nás v tom čase dokázali vykouzlit úžasnou atmosféru. Jsem z generace, která vyrůstala ještě bez televize, bylo jen rádio, takže se doma o Vánocích hlavně zpívalo a povídalo. Dodržovali jsme všechny tradiční zvyky, například na Štědrý den jsme se postili a čekali, až uvidíme zlaté prasátko.

Co jste nacházeli pod stromečkem?

Dárky jsme dostávali spíš měkké, to znamená praktické. Ale vzpomínám si, jak jsem jednou pod stromečkem objevil parní válec na klíček. Z téhle hračky jsem měl ohromnou radost. K Vánocům patřilo i mámíno cukroví. Všude to vonělo, a jakmile máma dopekla nějaký druh, okamžitě byl v ohrožení. S bratrem Martinem a sestrou Kristinou jsme ho začali ujídat.

Takže maminka musela hledat důmyslné skrýše.

To víte, že hledala, ale neměla šanci. Sice před námi cukroví schovávala, ale vůně ho vždycky prozradila. Takže chudinka musela péct některý druh i několikrát. Jednou, už v dospělosti, jsem ji navštívil, když zrovna pekla. Pobídla mě, ať si nějaké cukroví vezmu. A když jsem jí řekl, že sladké už moc nemusím, se smutnou vzpomínkou v očích podotkla: „Tak mi ho aspoň ukradni.“

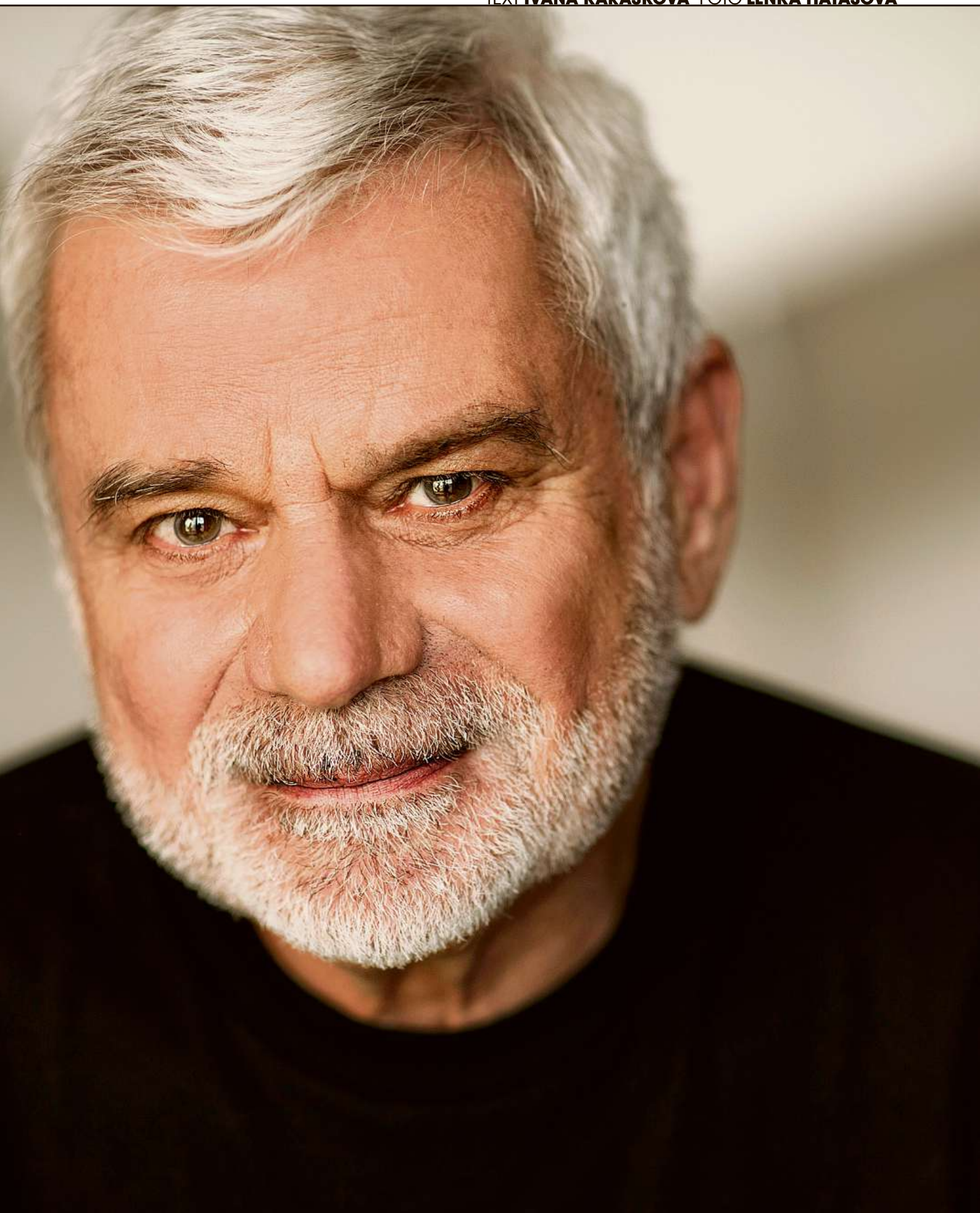
Často o sobě mluvíte jako o hyperaktivním klukovi, postrachu učitelů. Řekla bych, že klamete tělem, protože diváci si vás spojují s kladnými hrdiny, které jste hráli.

To přece patří k herecké profesi a záleží na postavě, kterou pro filmaře představujete.

Jak vypadalo to vaše školní zlobení a za co vás učitelé trestali?

Dostával jsem i dvojky z mravů, ale kéž bych si pamatoval za co! To bylo pořád něco, hlavně nepřetržité vyrušování. Zkratka za rošťáka jsem byl v rodině já.

JESTĚ MAM TATŮV OBÁVANÝ PÁSEK

V PĚTI ČÍSLECH

73

Narodil se 2. října 1948 v Praze Soně Grossové a herci Zdeňku Štěpánkovi.

23

V letech 1970 až 1993 byl členem Národního divadla.

3

Jeho tři manželky: herečka Regina Rázlová, režisérka a scenáristka Vlasta Janečková, herečka Zlata Adamovská.

13

Tolik let hraje doktora Valšíka v Ordinaci v růžové zahradě.

1965

První film Každý mladý muž a první seriál Pohádkový zeměpis.

FOTO © ČT/VLADIMÍR SOUČEK, LENKA HATAŠOVÁ/IDNES.CZ, PŘESDATA, ALEXANDR HAMPLIČTK

Bratr Martin, který naopak dostával role bouřliváků, byl ten hodnější?

Možná tomu napomohla i podoba s otcem, však jsem mu taky ty role záviděl. Martin byl jen o rok starší, takže jsme vyrůstali skoro jako dvojčata. Měl hloubavou povahu, hodně četl a měl prořízlejší pusou. Zato já si častěji koledoval o výchovný zákrok. Ještě mám schovaný pásek, kterým nás táta vyplácel.

Měl jste to otci za zlé?

Dneska už ne. Hlavně si uvědomuju, že všechny jeho tresty byly správné. Ale pásek nebyl to nejhorší. Táta se uměl podívat tak, že mě to bolelo daleko víc. Teď se děti vychovávají jinak, ale já jsem v tomhle spíš staromilec. To, co projde dnešním dětem, by u našeho táty zaručeně neprošlo.

Nakolik jste si uvědomovali, že vyrůstáte v rodině slavného herce Zdeňka Štěpánka, kterého národ obdivoval?

Vyrůstali jsme jako normální děti a nějakou výjimečnost našeho dětství jsme nepocítovali. Nejprve jsme bydleli na Vinohradech, pak na Novém Městě, později si táta splnil

sen a našel baráček na Malé Straně blízko Karlova mostu. Táta měl hodně přátel, navštěvovali nás nejen herečtí giganti jako Jan Werich, Bohoušek Záhorský, Jan Pivec, Dana Medřická, Ladislav Pešek, abych namátkou jmenoval, ale taky osobnosti z jiných oborů, třeba lékaři, hudebníci, výtvarníci...

Jak jste všechny ty velikány vnímal?

Jsem rád, že jsem mohl u těchto setkání být. Všichni ti strejdové a tetičky, jak jsem je tehdy vnímal, byli bez výhrad milí a skromní lidé. Včetně Hugo Haase a dalších hvězd. Už tenkrát jsem si uvědomil, že čím víc toho člověk v jakémkoli oboru dokázal, tím bývá skromnější. Tohle poznání se mi v životě mnohokrát potvrdilo.

Při jakých příležitostech k vám návštěvníci přicházeli?

Někdy hosté přišli jen tak, ale když táta slavil v roce 1966 sedmdesáté narozeniny, byl u nás doslova dům otevřených dveří. Škoda, že tam chyběla kniha, kam by se přichodzí zapisovali. Bylo by v ní hodně slavných jmen. Mně bylo osmnáct. Vzpomínám, jak někdo zazvonil, šel jsem otevřít a zůstal jako opařený. Ze stříbrného plátna sestoupila Adina Mandlová a stála v našich domovních dveřích. Začal jsem koktat, protože byla pořád překrásná jako kdysi v těch slavných filmech. Elegantně kolem mě proplula s otázkou: „Kde je Zdeňek?“ Tehdy se v Praze objevila, protože měla hostovat v karlínském divadle v muzikálu Hello Dolly, z čehož nakonec sešlo.

O RUSKU TÁTA NEVYPRÁVĚL

Váš otec v mládí prožil peklo v legionářské uniformě.

Vyprávěl vám o svém zajetí v Kyjevě za první světové války?

Bohužel ne. To, co prožil, muselo být strašné. Kdykoliv jsem se na to ptal, mlčel a jen se usmíval. Vždyť mi bylo teprve dvacet, když zemřel. Asi si uvědomoval, že ještě nemám nárok pochopit. V takovém věku se ptáte jinak, máte jiné zájmy.

Letos je to zrovna sto let, když se přes Vladivostok vrátil domů.

Právě. V Rusku strávil dlouhých šest let. V legiích organizoval, hrál i režisoval divadlo. Když se vrátil, neuměl pořádně česky, měl přízvuk, jaký mají Ukrajinci, co tady pracují. Táta mi chybí čím dál víc. Kolikrát si říkám, co všechno jsem se od něj nestačil dozvědět a mohl naučit. O svém působení v legiích napsal v roce 1948 knihu Vlastní cestou. Přestože v ní nemohl vylíčit úplně všechno, jak to bylo, šla z politických důvodů do stoupy.

Kde je jí konec?

Máme dva výtisky, ale mezi lidmi se to nedostalo.

1 ZLATOVLÁSKA. S Jorgou Kotrbovou ve slavné pohádce. Bylo mu pětadvacet. **2 MANŽELÉ.** Zlatu Adamovskou si vzal před osmi lety. **3 BRATŘI.** S Martinem ve filmu z roku 1971 Tajemství velikého vypravěče. Rovněž sestra Jana byla herečkou. **4 OTEC.** Herec Zdeněk Štěpánek zemřel před 53 lety.

**Co jste s nimi udělal?
To by byl ohromně cenný
materiál i pro historiky.**

Máte pravdu, možná něco podniknu. To, co legionáři zažili, bylo horší, než si kdo dovede představit. Když se vrátili v roce 1921 domů, nikdo je nevítal, nikoho v tehdejší politické situaci nezajímali. Moje babička, tátova maminka, dokonce dostala zprávu, že táta zemřel. Na to, co se v Rusku odehrávalo, prostě slova nestačí.

VELKÉ JMÉNO ŠTĚPÁNEK
Když jste se rozhodl pro herectví, prý jste vnímal jméno Štěpánek jako natolik zavazující, že jste si je chtěl změnit na maminkino jméno za svobodna. Proč jste to neudělal? Asi proto, že jsem si uvědomil, že bych v něčem prohrál. A to jsem nemohl dopustit.

Jak to myslíte - prohrál?
Prostě jsem si řekl, že tu výzvu musím zvednout, i když jméno Štěpánek nad mnou viselo jako Damoklův meč. Nemohl jsem si dovolit dělat chyby. Musel jsem na sobě pracovat o to víc, abych nedělal ostudu tátovi, ale vlastně celé herecké rodině, kam patřil brácha Martin a starší sestra Jana. Ve skutečnosti se můžete jmenovat, jak chcete, ale na jevišti vám žádné slavné jméno nepomůže. Tam musíte obstát před diváky a přesvědčit je svým výkonem.

Hned po škole jste šel do Národního divadla. To bylo docela odvážné, ne?
Bylo. Vlastně jsem ještě ani neměl dokončenou fakultu a už mě vzali na zkoušku. Strejčkové a tetičky, co chodili k nám domů nebo jsem je znal z divadla, když jsem přišel za tátou, se rázem změnili na kolegy a kolegyně. Tehdy člověk do Národního nemohl hned do angažmá. Nejprve několik let hostoval, pak se sešla umělecká rada a ta rozhodla o trvalém angažmá. Martin tam už byl a zrovna mu končil termínovaný pracovní poměr, který mu z politických důvodů neprodloužili. Z kolegiality jsem udělal gesto a dal výpověď. To bylo někdy v sedmdesátých letech.

Ale vy jste přece v Národním divadle skončil až mnohem později.
Je to tak. Do Národního jsem se nakonec vrátil, jelikož o mě hodně stáli. Potřebovali mě do souboru a já neodolal.

MUSEL JSEM NA SOBĚ PRACOVAT O TO VÍC, ABYCH NEDĚLAL OSTUDU TÁTovi, ALE VLASTNĚ CELÉ HERECKÉ RODINĚ.

JEŠTĚ JEDNA POHÁDKA.
Jako kuchař ve filmu
Tajemství staré bambitky 2,
který půjde do kin příští rok.

V divadle a později i v televizi jste odehrál hodně rolí milovníků a princů. Netrápilo vás, že jste spadl do této škatulky?
Trápilo. Milovníků jsem si zahrál nespočet. Často to byla pěkná otrava pořád někde klečet a vyznávat lásku. Toužil jsem po charakterních rolích, ale na ty jsem se načekal. Měl jsem šatnu s Vladimírem Rážem a jednou jsem se ho už celkem zoufale zeptal, dokdy hrál milovníky on. Jeho odpověď mě nepotěšila: „No, dokud jsi nepřišel ty.“

ZLATOVLÁSKO, KRÁSKO... Víte, že se vás kdekdto ptá na Zlatovlásku, z níž se stala nesmírně oblíbená a dodnes reprízovaná pohádka. Čím podle vás diváky tak zaujala?
Když jsme ji točili, nikdo z nás netušil, že se z ní stane kultovní pohádka. Byl to krásně napsaný pohádkový příběh, na úspěchu se podílela i překrásná muzika Angela Michajlova. Televizní premiéru v roce 1973 ale provázal průšvih. Ve studiu si spletli krabice a omylem spustili loutkovou Zlatovlásku Hermíny Týrlové. Hned to sice stopli, ale

z Kavčích hor museli uhanět do Jindřišské ulice, aby krabice vyměnili. Byl z toho strašný malér a někdo to pěkně odskákal. O několik let později se pohádka zase nějaký čas nesměla vysílat.

Jak to?
Když v roce 1977 emigroval Honza Tříška, který měl epizodní roli rybáře, pohádku zakázali pro televizní vysílání. Bylo to absurdní, po světě se vysílala dál. Vzpomínám, že mi v té době i z Moskvy nějakí diváci psali, že se jim moc líbí.

S pohádkami jste už definitivně skončil?
Vypadalo to tak, ale zrovna letos jsem navzdory těžké covidové době po letech jednu natočil – Tajemství staré bambitky 2. Ke stejnojmenné televizní pohádce z roku 2011 napsali autoři druhý díl. Ačkoliv Česká televize pokračování dlouho odmítala, letos na jaře se ho díky dvěma šikovným producentům navzdory finančním těžkostem podařilo natočit. Až po deseti letech!

Ne každý o vás ví, že účinkujete taky v muzikálech.
Ano, ale jen jako zpívající herec. Nikdy jsem se nepovažoval za zpěváka. V Hudebním divadle v Karlíně pro mě byla největší výzvou role v muzikálu Producenti. Tři hodiny zpívání a tancování. Byla to šichta, ale krásná.

DNES BYCH SI VZAL RUKSAK

Ve Studia DVA hrajete ve dvou představeních s manželkou Zlatou Adamovskou.

Je při zkoušení výhodou, že se partneři dobře znají?

Není v tom rozdíl, protože jsme oba profíci. Ze společného hraní se ale těšíme, je to velká radost. Nabídku jsme dostali od producenta Studia DVA Michala Hrubého. Obdivuju ho, že svoje divadlo dokázal vybudovat z ničeho, pěkně od základu a udělal z něj populární a žádanou značku. Michal je skutečný vizionář a klobouk dolů, jak se jeho divadlu podařilo přežít v této těžké době, kdy soukromá scéna nedostává žádné dotace a žije jenom z prodaných vstupenek. Kdy vám někdo nedá slevu na nájem, na energie. Ztráty byly veliké, ale podrželi ho hlavně diváci, kteří divadlo podporovali dobrovolnými vstupenkami.

Je fajn mít práci tam, kde je člověku dobře.

Určitě. Příjemným překvapením pro mě bylo setkání s Ondřejem Sokolem, režisérem hry Misery, kterou máme na repertoáru. Způsob, jak citlivě a inspirativně pracuje s herci, mě hodně zaujal.

ZBLÍZKA

Bílé vlasy, stejný hlas

V mládí se zabýval v pohádkách. Byť se mu role princů časem zajídaly, mohl díky nim navštívit řadu hradů a zámků jinak než jako turista. Což zpětně oceňuje. Za bezmála padesát let od premiéry Zlatovlásky zbělely filmovému Jiříkovi vlasy, ale hlas se nezměnil. Přišel na minutu přesně a u maličkého espressa se nenuceně rozpovídal. Vyzařovala z něj chuť do života a bylo fajn poslouchat, jak si ho „na stará kolena“ umí vychutnávat.

FOTO © FAIRYTALE PRODUCTION/VOJTECH RESLER

INZERCE

BRuNO family park – místo plné zážitků...

V moravské metropoli se nachází zábavní park BRuNO. Nabízí prostor pro aktivní trávení volného času a to jak dětem, tak i dospělým. Park je rozdělen na venkovní a vnitřní část. Venkovní část je otevřena od jara do podzimu, vnitřní část je v provozu celoročně.

Uvnitř se na 4000 m² nachází přes 40 fantastických atrakcí. Veškeré vnitřní prostory jsou klimatizovány. Mezi nejoblíbenější atrakce patří velký skákací polštář, autodrom nebo „Moře s lodičkami“. Velmi oblíbené jsou lanové prolézačky, jimž vědoví 3 lanové komíny – „Brunův“, „Opičí“ a „Pavoučí“. Pospojovány jsou pomocí mostů a lanovky. Velkým lákadlem je také „Čapí oko“ – vyhlídka ve výšce 22 m s prosklenou podlahou. Nechybí zde ani tobogany, včetně 38 m dlouhého „Tenkého střeva“, dále trampolíny, skluzavky, bludiště či boulderingová stěna. Pro nejmenší děti (mladší 4 let) je v BRuNU oddělení „Mláďata“. Pro ně jsou tu atrakce jako „Babylabýrint“ nebo „Bazének s fontánou“.

Pokud chcete svým dětem připravit nezapomenutelnou oslavu, BRuNO je ideálním místem! Stačí si vybrat narozeninovou místnost a balíček oslavy. O ostatní věci se postaráme my. Zařídíme dort, dár-

ky, focení i hry. Vytvořili jsme i krásné barevné pozvánky, které stačí jen vytisknout. Oslavy lze objednávat alespoň 3 pracovní dny před datem konání.

Park není vhodný pouze pro dětské oslavy, ale je taky skvělý pro teambuildingy. Nejen že nabízíme prostory herního centra, kde se můžete odreagovat a navrátit do dětských let, ale pomáháme i stmelit kolektiv prostřednictvím teambuildingových programů.

Hlady u nás určitě nebudete. K dispozici je malá kavárna, jídelna Zobka a restaurace Hnízdo. Starost si nemusíte dělat ani s parkováním. Přímo u centra se nachází dvě velká neplacená parkoviště.

Vstupenky do BRuNO family parku se dají koupit i online a mohou tak být skvělým vánočním dárkem pro rodiny s dětmi.

www.brunofamilypark.cz
Kigginsova 2, Brno-Slatina

O vás a vaší manželce jsem náhodou zjistila jednu zajímavost. Právě před čtyřiceti lety jste spolu hráli v jedné pohádce pár, jmenovala se O stříbrném a zlatém vajíčku. Tehdy ještě žádné jiskra nepřeskočila?

Jejda, víte, že si to vůbec nepamatuju? Nesmíte se na mě zlobit, ale v té době jsem dělal klidně tři pohádky ročně a v náručí se mi střídaly všechny mladé herečky té generace. Děkuju osudu, že se Zlatou jsme se potkali až ve zralém věku, kdy máme životní karamboly za sebou.

Hodně spolu jezdíte po světě, kdo z vás cesty iniciuje?

Cestování nás baví oba a inspirujeme se vzájemně. Zlata má radši města, já zase přírodu, tak to vždycky nějak zkombinujeme. Je

nádherné objevovat svět. Musíte si uvědomit, že moje generace všechno dohání. Do roku 1989 jsem nesměl skoro ani do Bulharska a tím, že bratr emigroval, bylo všechno ještě složitější. Mrzí mě, že mi není dvacet. To bych vyrazil jen tak s ruksakem. Dnes už vyžaduju sprchu a pohodlnou postel.

Kdo z vás vybírá destinace?

To je poslední, co řešíme. Horší je najít společné volno, protože pořád hodně pracujeme. Daleké cesty musíme plánovat hodně dopředu. Už dvakrát jsme museli kvůli covidu zrušit cestu do Chile, tak snad to příští rok klapne.

Doma vás to nikam netáhne?

Ale ano. Jezdíme rádi na chalupu nebo se vydáme za kamarády na Moravu, na Šumavu

nebo do jižních Čech. Nedávno jsme byli například v Mariánských Lázních. Začalo mě zlobit rameno a fyzioterapeut lázeňského domu Reitenberger mi ho krásně rozhybal. Já to ještě nechci zabalit. Nechci být jako někteří moji vrstevníci, kteří si pořád stěžují na nějaké neduhy. Před pár lety mě čekala operace kolena, které bolelo jako pes, a přesto jsme jeli do Indie.

To už je ale trochu hazard, ne?

Nemyslím. Diagnóza byla jasná, totální endoprotéza. Tak jsem před operací chtěl nasbírat nějaké zážitky, když už jsme si cestu pracně naplánovali. Víte, svého času jsem vyznával heslo Festina lente – pospíchej pomalu, ale přehodnotil jsem to. Teď říkám, že je třeba žít naplno, a co může člověk udělat dneska, nemá odkládat na jindy.

Jenže naplno to nepůjde věčně, nebojíte se přibývajících let?

Dokud budeme mít sílu, budeme objevovat daleké destinace. Až začnou síly ubývat, naplánujeme si bližší cíle. A nakonec budeme třeba chodit jen po Praze.

Z PRAHY JE MI SMUTNO

A jak se vám jako rodákovi křtěnému Vítavou ta současná Praha zamlouvá?

Popravdě, je mi z ní smutno. Na tu někdejší nerudovskou Malou Stranu, kterou jsem ještě zažil a která byla plná starousedlíků, můžu jen nostalgicky vzpomínat. Praha z centra města vyhnala nejen české turisty, ale i obyvatele. Dřív když jsem vyšel z domu ke Staroměstské mostecké věži, alespoň dvacetkrát jsem řekl dobrý den nebo ahoj. Miloval jsem Karlův most, ale časem jsem začal chodit raději přes ten Mánesův nebo most Legií. Jen v době lockdownu jsem si připomněl dřívější doby, protože se člověk nemusel prodírat davy turistů.

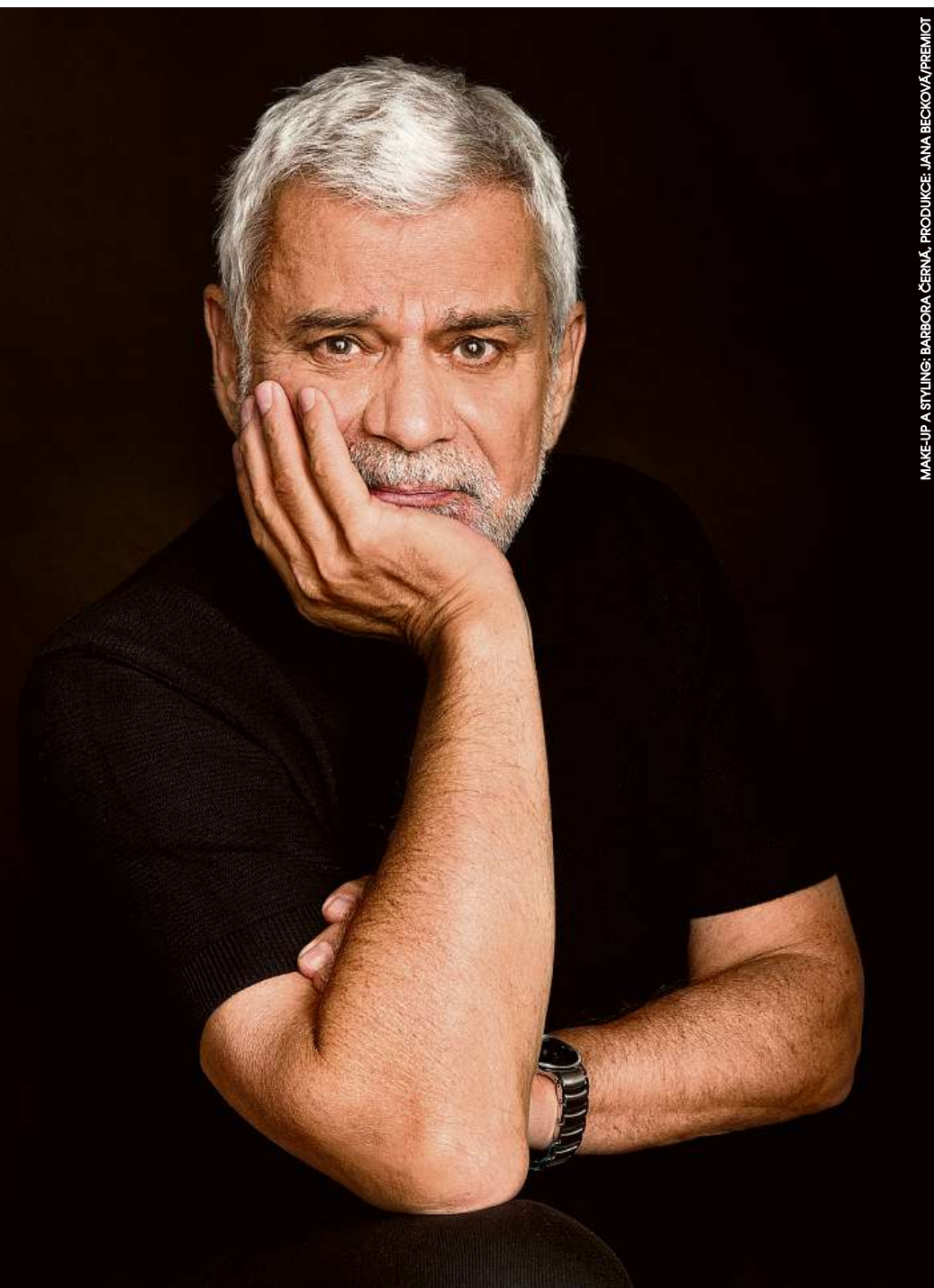
Pletly se vám do cesty vzpomínky?

Nejen. Dnešní Malá Strana je mrtvá, zkuste se tudy projít za tmy a podívejte se do oken od prvního patra výš. Je to k pláči, už se nikde nesvítí. Hotový skanzen.

Přece neskončíme takhle smutně...

Kdepak. Život je krátký, takže dokud to jde, musíme si ho užít. Bude takový, jaký si ho uděláme. Já teď bydlím v Dejvicích a jsem šťastný člověk. Mluví se tady česky, ve zdejších hospodách jsem štamgastem, rád navštěvuji farmářské trhy na Kulaťáku. Cestou na metro se zase zdravím s místními, popřejeme si dobrý den. A když je hezky, vyrazíme se Zlatou a jejími vnoučaty třeba do Stromovky. ■

ivana.karaskova@mfednes.cz

MAKE-UP A STYLING: BARBORA ČERNÁ, PRODUKCE: JANA BECKOVÁ/PREMIOT